

مقاله اصلی

تاخیر تشخیص قطعی در بیماران مبتلا به سل ریوی

* فریبا رضایی طلب^۱ MD، هادی اکبری^۲ MD، غلامحسین رضایی طلب^۳ MD^۱ استادیار و فوق تخصص ریه، ^۲ متخصص داخلی، ^۳ دانشجوی پزشکی

تاریخ دریافت: ۸۶/۵/۴ - تاریخ پذیرش: ۸۷/۱/۲۱

خلاصه

مقدمه: سل ریوی در منطقه ما شیوع بالایی دارد. علی رغم پیشرفت های پزشکی در سالهای اخیر، هنوز بسیاری از بیماران از سل ریوی طول کشیده رنج می برند. تاخیر در تشخیص باعث افزایش از کارافتادگی، ناتوانی و مرگ و میر می شود. از این رو هدف این مطالعه بررسی و ارزیابی تأخیر در تشخیص قطعی بیماران سل ریوی بوده است.

روش کار: این مطالعه توصیفی بر ۸۶ بیمار مبتلا به سل ریوی که با تاخیر تشخیصی رو به رو بودند و از سال ۱۳۸۳ لغایت ۱۳۸۵ به بیمارستان امام رضا (ع) مشهد مراجعه کرده اند، صورت گرفته است. بیمارانی که مبتلا به سل ریوی بودند و معیار ورود به مطالعه یعنی تشخیص قطعی سل را توسط کشت مثبت داشته اند، مورد مطالعه قرار گرفته اند. اطلاعات از طریق مصاحبه حضوری، در پرسشنامه ها ثبت شده و میانگین میانه و واریانس تأخیر تشخیص بیماری، بررسی شد و داده ها با استفاده از آمار توصیفی و آزمون تی مورد تجزیه تحلیل قرار گرفت.

نتایج: از تعداد ۸۶ بیمار مورد بررسی ۵۴ نفر مرد و ۳۲ نفر زن بودند. سن بیماران از ۱۷ سال تا ۸۳ سال بوده است. میانگین تاخیر بیمار ۱۰/۹۱ ± ۱۴/۶۹ و میانگین تاخیر کلی ۴۴/۷۰ ± ۹۹ در تشخیص بوده است.

نتیجه گیری: در منطقه ما با توجه به شیوع بالا سل، تاخیر در تشخیص قطعی بیماری حائز اهمیت است. گرچه نقش پزشکان و گروه پزشکی در تشخیص موفق در صدر بالایی مورد تاکید است ولی اطلاع رسانی و آموزش به ویژه در افراد در معرض خطر توصیه شده و آموزش های فراگیر و طی دوره های مایکوباکتریولوژیک برای پزشکان عمومی و متخصصین در دوران تحصیل و فراغت از آن پیشنهاد می گردد.

کلمات کلیدی: سل ریوی، تاخیر، تشخیص قطعی

* مشهد- بیمارستان امام رضا (ع)، بخش داخلی- استادیار و فوق تخصص ریه، email: rezaitalabf@mums.ac.ir

نویسنده رابط

مقدمه

تشخیص بیماری سل ریوی زمان تأخیر قطعی بیماری ثبت شد. مشخصات فردی بیماران و زمان شروع علائم و زمان مراجعه به پزشک در پرسشنامه مخصوص ثبت گردید و اطلاعات بدست آمده جمع آوری شده با استفاده از آمار توصیفی و جداول توزیع فراوانی، میانگین، میانه و واریانس برای تأخیر تشخیص محاسبه شد و برای مقایسه میانگین تأخیر بیماری از آزمون تی استفاده شد که اختلاف معنی داری مشاهده گردید ($p < 0.001$) (جدول ۱).

نتایج

در این مطالعه، از ۸۶ بیمار مبتلا به سل ریوی، ۵۴ مرد و ۳۲ نفر زن بوده اند. سن بیماران مبتلا به سل ریوی از ۱۷ تا ۸۳ سال و با میانگین سنی ۴۷ سال با انحراف معیار ۱۵/۷۴۶ بودند. ۶۵ نفر ایرانی و ۲۱ بیمار افغانی بود. ۶۵ نفر در شهر و ۲۱ نفر در روستاها زندگی می کردند. در مورد شغل: ۲۵ نفر کارگر، ۳ نفر کارمند، ۱۸ نفر کشاورز، ۳۰ نفر خانه دار و بقیه موارد نیز شغلی نداشته و بی کار بوده اند در مورد تحصیلات، ۳ مورد دیپلم و بقیه تحصیلات زیر دیپلم داشته اند. میانگین زمان تأخیر بیمار ۱۴ / ۶۹ با انحراف معیار ۱۰/۹۱ و میانه ۱۰ روز است (جدول ۱).

جدول ۱- توزیع فراوانی تأخیر تشخیص در بیماران

مورد مطالعه

تأخیر تشخیص شاخصهای آماری	تأخیر بیمار	تأخیر پزشکی	تأخیر کلی
تعداد	۸۶	۸۶	۸۶
میانگین	۸۴.۳۰	۸۶	۹۹
میانه	۱۲.۵	۸۰	۹۲.۵۰
انحراف معیار	۱۰.۹۱	۴۲.۷۵	۴۴.۷۰
واریانس	۱۱۹.۰۸۴	۱۸۲۸.۳۳۱	۱۹۹۸.۵۱
حد تحتانی	۲	۲۰	۲۳
حد فوقانی	۶۰	۲۷۰	۲۸۰

در مورد تأخیر کلی میانگین آن ۹۹ روز و میانه ۹۲/۵۰ روز بوده است (جدول ۱). مقایسه میانگین تأخیر در مراجعه بیمار و تأخیر در تشخیص قطعی اختلاف معنی داری نشان داد ($p < 0.001$) (جدول ۲).

سل ریوی یکی از مهمترین بیماریهای قابل سرایت است که از قدیم با با بشریت همراه بوده، با این حال علی رغم پیشرفت های پزشکی در سالهای اخیر، هنوز هم یکی از معضلات پزشکی و بهداشتی می باشد (۱). بر طبق آمار سازمان بهداشت جهانی (WHO) میزان موارد جدید سل ریوی در سال ۱۹۹۹ تقریباً ۸/۹ میلیون است که این آمار در سال ۲۰۰۵ تا ۱۰/۲ میلیون افزایش می یابد (۱، ۲).

کشور ایران مقام هفدهم و استان خراسان رتبه چهارم را در کشور از نظر سل ریوی دارد و در منطقه ما نیز سل ریوی یکی از شایعترین بیماریها محسوب می شود (۳).

علی رغم پیشرفت های پزشکی، هنوز هم یکی از علل مرگ و میر و ناتوانی در جوامع ما، سل ریوی می باشد. که هزینه اقتصادی زیادی نیز بر جامعه تحمیل می کند. گرچه علائم بیماری سل گاه غیر اختصاصی بوده ولی تشخیص قطعی در این بیماری از اهمیت بسزایی برخوردار است. یکی از دلایل مرگ و میر و ناتوانی مرتبط با سل ریوی، تأخیر در تشخیص قطعی می باشد (۴). بسیاری از بیماران از سل ریوی که تأخیر در تشخیص داشته اند، رنج می برند. با توجه به اهمیت بیماری سل ریوی هدف از این مطالعه، بررسی تأخیر در تشخیص قطعی این بیماری بوده است.

روش کار

این مطالعه توصیفی از سال ۱۳۸۳ لغایت ۱۳۸۵ در ۸۶ بیمار مبتلا به سل ریوی مراجعه کننده به بیمارستان امام رضا (ع) مشهد، انجام گرفته است. این مطالعه مجوز کمیته اخلاق منطقه ای را اخذ کرده است.

معیارهای ورود بیماران داشتن سل ریوی بر اساس دو اسمیر خلط مثبت از نظر باسیل B.K یا یک اسمیر و کشت خلط مثبت و یا اسمیر مستقیم مایع برونش مثبت و کشت مثبت مایع برونش بوده است. بیمارانی که قبلاً سل ریوی داشته و تحت درمان قرار گرفته اند و یا به دلایلی اختلال هوشیاری و یا عقب ماندگی ذهنی داشته اند، از این مطالعه حذف شده اند.

فاصله زمانی شروع اولین تظاهرات بالینی و زمان مراجعه بیمار به پزشک، تأخیر بیمار و فاصله زمانی اولین مراجعه به پزشک و

جدول ۲ - آزمون برابری میانگین های دو گروه غیرمستقل

شاخصهای آماری تاخیر بیمار و پزشک	میانگین	تعداد	انحراف معیار	میانگین خطای معیار
تاخیر بیمار	۶۱۴۹	۸۶	۱۰/۹۱	۱/۱۷
تاخیر تشخیص قطعی	۸۴۳۰	۸۶	۴۲/۷۵	۴/۶۱

در این مطالعه اختلاف معنی داری بین زمان تاخیر بیمار، تاخیر تشخیص قطعی با سن، جنس، ملیت، محل زندگی (شهری، روستا) شغل و سطح تحصیلات وجود نداشت.

بحث

سل ریوی از مهمترین بیماریهای قابل سرایت است که در منطقه ما نیز شیوع بالایی دارد. تأخیر تشخیص علاوه بر افزایش میزان مرگ و میر و ناتوانی باعث افزایش میزان و مدت انتقال بیماری می شود (۱، ۲). هر بیماری که سل ریوی اسمیر خلط مثبت دارد تقریباً ۲۰ نفر را می تواند مبتلا به سل کند (۵). گرچه نقش پزشک و گروه پزشکی در تشخیص بیماری سل کاملاً موفق بوده است ولی تاخیر در تشخیص و در نتیجه درمان، شانس انتقال بیماری را افزایش می دهد. بنابراین ضروری به نظر می رسد که سیستم های آموزش پزشکی و بهداشتی هر منطقه، زمان تاخیر بیمار و تاخیر تشخیص قطعی کلی را تعیین کنند. تاخیر بیمار می تواند نماینده ای از سطح آگاهی مردم از بیماری و امکان دسترسی به مراکز درمانی و یا ترس و پنهان کردن علائم بیماری می تواند باشد. از طرفی، نحوه برخورد پزشکان در مورد سل ریوی و به کار گیری آموخته ها در مواجهه با بیماری، و تاثیر برنامه های بین المللی سل ریوی در تشخیص زودرس بیماری اهمیت دارد. گرچه در تشخیص و درمان موفق نقش پزشک و گروه پزشکی کاملاً بارز و مورد تاکید است.

در این مطالعه، در بیماران با تاخیر تشخیصی، ۷۰٪ بیماران در عرض ۱۲ روز اول از زمان شروع علائم توسط پزشک ویزیت شده اند، ولی فقط ۳۰٪ بیماران کمتر از دو ماه تشخیص داده شده اند. مطالعات متعددی نیز در این مورد انجام شده است. در مطالعه ای که توسط لینهارت^۱ و همکاران که در کشور گامبیا انجام شده است، متوسط زمان تاخیر بیمار در مناطق حومه شهری

و روستایی زیاد بوده است. افراد جوان، تاخیر بیمار کوتاه تری نسبت به افراد مسن تر داشته اند. در این مطالعه نیز تفاوت معنی داری در جنس و تاخیر بیمار و پزشک نبوده است که مشابه مطالعه حاضر بوده است (۶). مدبو^۲ و همکاران در کشور اتیوپی نیز طول مدت بیماری سل ریوی را قبل از تشخیص بررسی کرده اند. در مطالعه آن ها نشان داده شده است که بیماران غیر تحصیل کرده و ساکن حومه شهر زمان بیماری تشخیص داده نشده، طولانی تر بوده است (۷). در صورتی که در مطالعه حاضر تفاوت معنی داری وجود نداشته است. بیرز^۳ و همکاران در آفریقای جنوبی نشان داده اند که تاخیر تشخیص سل ریوی در کودکان بیش تر از بالغین بوده است. مطالعه حاضر در مورد اطفال نبوده است (۸).

گالبرن^۴ و همکاران تأخیر پزشک را در جمعیت فرانسوی بررسی کرده اند، در مطالعه ایشان ۵۴٪ بیماران با سل ریوی، تاخیر پزشک به مدت ۲۸ روز داشته اند (۹). در مطالعه ای که توسط وان وال^۵ و همکاران در تانزانیا انجام شده، تاخیر بیمار بیشتر از تاخیر پزشکی بوده است. در این مطالعه میانگین تاخیر بیمار ۱۶۲ و تاخیر پزشکی ۲۳ روز بوده است که علت آن را در تانزانیا عدم دسترسی کافی به پزشک و مراکز بهداشتی درمانی و یا عدم وجود سرویس های مناسب می باشد (۱۰).

مسجدی و همکاران در سال ۱۹۹۵، ۵۰ بیمار مبتلا به سل ریوی اسمیر مثبت بررسی کردند که زمان تاخیر بیمار 12 ± 10 و تاخیر پزشک 80 ± 93 روز بوده است که در این مطالعه تاخیر در تشخیص پزشکی به وضوح بیشتر و مشخص تر می باشد (۱۱). در مطالعه دیگری که توسط میرسعیدی انجام شده نیز تاخیر تشخیص قطعی پزشکی در بیماری سل ریوی بیشتر بوده 72 ± 93 گزارش شده است که مشابه مطالعه حاضر می باشد (۱۲).

در بررسی فوق طولانی بودن مدت تاخیر در مراجعه بیمار دیده شده که دلالت بر این دارد که اطلاعات و دانش مرتبط با بیماری سل باید ارتقا و پیشرفت کند. گرچه در تاخیر تشخیص بیماری، مجموعه ای از آگاهی های عمومی و اطلاعات علمی،

² Madebo

³ Beyers

⁴ Gulbaran

⁵ WandWalo

¹ Lienhard

نتیجه گیری

از این رو با توجه به شیوع بیماری سل در منطقه ما و قابل سرایت بودن آن و اهمیت تأخیر در تشخیص بیماری، گرچه گروه پزشکی در تشخیص بیماری سل موفقیت قابل ملاحظه ای داشته اند، با این حال اطلاع رسانی همگانی، افزایش دانش علمی دانشجویان پزشکی در همه مقاطع درباره سل ریوی، درگیر شدن بیش تر دانشجویان در رابطه با این بیماری در بخش های آموزشی، برگزاری دوره های مایکوباکتریولوژی کوتاه مدت و طولانی مدت برای پزشکان عمومی و متخصص در دوره های تحصیل و یا پس از فراغت از آن، توصیه می شود. در نهایت، این بررسی مطالعات بزرگ تر و فراگیر دیگری در مورد تأخیر تشخیص بیماری سل را توصیه می کند.

کفایت برنامه های بین المللی و دقت آزمایشگاه و آموزش های لازم به افراد جامعه دخالت دارد. نکته با اهمیت این است که در این مطالعه تفاوت معنی داری در تشخیص بیماری سل ریوی در بیماران افغانی و ایرانی وجود ندارد که نشان دهنده موفقیت، سیستم بهداشتی درمانی در بیماریابی بیماران افغانی است.

این مطالعه، تأخیر بیمار را در مقایسه با سایر مطالعات در کشورها و مناطق مختلف قابل قبول نشان می دهد. باینحال نیاز به افزایش توان علمی و آگاهی های دانشجویان پزشکی و پزشکان در مورد سل ریوی وجود دارد و این که گاهی دیده شده دانشجویان پزشکی در بخش های مختلف به جهت ترس از سرایت بیماری، کمتر درگیر بیماری سل می شوند.

References:

- 1- World Health Organization: Global Tuberculosis control surveillance, planning and Financing. WHO Report 2004(WHO/HTM/TB).2004; 331.
- 2- WHO. WHO Report 2001. Global Tuberculosis control. Communicable Disease. WHO, Geneva, WHO/ CDS / TB / 2001; 287.
- 3- Velayati Ak. Tuberculosis. In Azizi F, Hatami H, Janghorbani M. Epidemiology and common disease prevention in IRAN. 1th ed. Tehran: Eshtiyagh press; 2000: 602 – 618.
- 4- Toman K. Tuberculosis case finding and chemotherapy questions and answers. Geneva: WHO; 979.
- 5- WHO. Groups at risk. WHO Report on tuberculosis Epidemic. 1996.
- 6- Lienhardt C, Rowley J, Manneh K, Lahai G, Needham D, Milligan P, et al . Factors affecting time delay to treatment in a tuberculosis control program in a sub- saharan African country: the experience of the Gambia. Int J Tuberc Lung Dis 2001; 5: 233-239.
- 7- Madebo T, Lindtjorn B. Delay in treatment of pulmonary tuberculosis: an analysis of symptom duration among Ethiopian patients. Med Gen Med 1999; 6.
- 8- Beyers N, Gie RP, Schaaf HS, Van Zyl S, Nel ED, Talent JM, et al . Delay in the diagnosis, notification, and initiation of treatment and compliance in children with tuberculosis. Tuber Lung Dis. 1994; 75: 260-265.
- 9- Gulbaran Z, Pretet S, Dusser D. From first symptom to diagnosis and from diagnosis to treatment of tuberculosis, still a long delay. Rev Pneumol Clin 1996; 52: 20-25.
- 10- Wndwalo ER, Morkve O. Delay in tuberculosis case finding and treatment in Mwanza: Tanzania. Int J Tuberc Lung Dis 2000; 4:133- 138.
- 11- Masjedi MR, Chragvandi A, Hadian M, Velayati AA. Patient delay and treatment delay in patients with pulmonary tuberculosis. Pajohesh in Pezeshki. 1995; 19: 707.
- 12- Mirsaedi SM, Tabarsi P, Mohajer K, Falah- Tafti S, Jammati HR, Farnia P, Mansouri SD, Masjedi MR, Velayati AA et al. A long delay from first symptom to definite diagnosis of pulmonary tuberculosis. Arch Iranian Med 2007; 10(2): 190- 193.